

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla dr. Kun Judit ügyvéd (címe) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek, dr. Papp Gábor ügyvéd (címe) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen, személyhez fűződő jog megsértése miatt indított perében, a Fővárosi Bíróság 31.P.22.467/2009/9. számú ítélete ellen a felperes részéről 11., az alperes részéről 10. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 24.000 (huszonnégyezer) forint, az alperest, hogy 36.000 (harminchatezer) forint fellebbezési illetéket fizessenek meg a Magyar Államnak külön felhívásra.

A peres felek egyéb fellebbezési költségeiket maguk viselik.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

A alperes neve alperes által működtetett ... internetes oldalon ... napján „...” címmel jelent meg cikk, melynek egyik képillusztrációján felperes neve felperes volt látható. A cikk egy 2008. szeptember 20-án tartott radikális rendezvénnyel kapcsolatos történéseket taglalta.

A felperest a Pesti Központi Kerületi Bíróság a vele szemben garázdaság vétsége miatt indult ügyben felmentette.

A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes megsértette a becsületét, emberi méltóságát, a testi épséghez kapcsolódóan a lelki egészségét és jóhírnévhez, valamint a képmáshoz fűződő személyiségi jogait.

Kérte az alperes jogsértés abbahagyására kötelezését oly módon, hogy a megjelent képen az arcását technikai eszközzel tegye felismerhetetlenné. Kérte továbbá a jogsértéstől való eltiltását, valamint 800.000 forint nem vagyoni kártérítés és ennek 2008. szeptember 20. napjától a kifizetésig járó késedelmi kamatainak megfizetésére kötelezését.

Hivatkozott arra, hogy egységes a bírói gyakorlat abban, hogy büntető vagy szabálysértési eljárás alá vont személy felelősségének jogerős megállapításáig az ártatlanság vélelméből adódóan teljes körű személyiségi jogvédelem alatt állt. Kifejtette, hogy az alperes részére képmásának közlésére engedélyt nem adott. Más televíziós híradásokban is szerepelt, azonban képmását minden alkalommal kitakarták.

Hivatkozott arra, hogy az alperes jogsértő magatartása miatt az életvitele elnehezült, a kép alapján többen felismerték, társadalmi kapcsolatai sérültek. Ismerősei, barátai, családtagjai is összefüggést véltek felfedezni a személye és a cikkben leírt eseménysor között. A munkahelyén kifejezetten számon kérték azt, hogy a híradásokban szerepelt. Az eseményeket követően néhány hónappal a munkaviszonya rendes felmondással megszűnt, és ebben jelentős szerepet játszott a jóhírnevének csorbulása, amely az alperes jogsértésének tudható be. Kérte köztudomású tényként elfogadni azt, hogy lelki károsodás érte a kapcsolatainak sérülése miatt, valamint azért, mert munkanélkülivé vált. A felperes ezen túlmenően tanúbizonyítással is élt.

Az alperes kérte a felperes keresetének elutasítását.

Vitatta, hogy a felperes látható a fényképfelvételen. Álláspontja szerint, nem jogsértő egy nyilvános rendezvényen való megjelenés alkalmával készült fotó bemutatása. A felperes jelenlétével támogatta a helyszínen történt eseményeket. Hivatkozott továbbá arra, hogy a helyszínen jelen volt egyik rendőr nagy bizonyossággal vélte felismerni a felperest, mint aki a rendbontásban részt vett. Ilyen körülmények között jogsértés nem róható a terhére, és a felperest nem vagyoni kártérítés sem illetheti.

Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy az alperes azzal, hogy az általa üzemeltetett ... honlapon a „...” című cikk illusztrációjaként a felperes képmását kitakarás nélkül közzétette, megsértette a felperes képmáshoz és jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát.

Az alperest a jogsértéstől eltiltotta és kötelezte, hogy honlapján a felperes képmását tegye felismerhetetlenné 15 napon belül.

Kötelezte továbbá az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 400.000 forintot és ennek 2008. szeptember 20. napjától a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félét megelőző utolsó napján érvényes jegybanki alapkamatát.

A le nem rótt 48.000 forint illeték viseléséről úgy határozott, hogy abból 40.000 forintot az alperes, 8.000 forintot a felperes köteles megfizetni a Magyar Államnak.

Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította.

Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 32.000 forint perköltséget.

Az elsőfokú bíróság ítéletében ismertette a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 75. § (1) bekezdésében, 76. §-ában, 78. § (1) és (2) bekezdésében, a 80. § (1), (2), (3) bekezdésében és a 84. § (1) bekezdésében foglalt szabályokat.

Az elsőfokú bíróság az alperesi védekezésre tekintettel megállapította, hogy a felperes a közölt fényképfelvételen látható személlyel azonosítható, és ezt alátámasztotta a büntetőeljárásban született ítélet, valamint a perben tanúként meghallgatott ... vallomása is, aki a felperest felismerte.

Az elsőfokú bíróság azon az állásponton volt, hogy a közszereplői minőség nem szűnik meg azzal, hogy a demonstráció véget ér, vagy azt felosztatják, mert ha a tömeg, vagy annak egy része együtt marad és továbbra is ilyen csoportosulásként cselekszik, a felperes annak részeként közszereplői minőségét megtartja. Az alperes tehát helyesen hivatkozott arra, hogy a felperes egy tömegrendezvényen vett részt és közszereplést vállalt, ezért az általa indítványozott rendőri vallomás beszerzése ennek alátámasztására szükségtelen volt, ezért azt az elsőfokú bíróság mellőzte.

Kifejtette, hogy a Ptk. 80. § (2) bekezdése alapján az alperes nem mentesülhet azon kötelessége alól, hogy a képmást ki kell takarnia. A felperest ugyanis a sérelmezett felvétel nem a tömeg részeként, hanem attól elkülönítetten, bilincsben való elvezetése során mutatta, ez pedig nem minősül közszereplésnek, esetleg a közszereplés következményének.

A felperesnek arra sem volt lehetősége, hogy az arcát eltakarja, mivel a felvétel beállításából is következően a fényképfelvétel készítését nem észlelte.

A cikk randalírozásról, törésről, zúzásról szólt. A felperes képmásának illusztrációként való felhasználása azt a látszatot kelti, hogy a felperes ezekben a cselekményekben részt vett, holott a büntetőeljárásnak is csak az volt a tárgya, hogy a felperes valamit dobott a rendőrök felé.

Az elsőfokú bíróság vizsgálta a felperes magatartását, hogy a demonstráció mely részén tartózkodott, milyen magatartást tanúsított, majd azt állapította meg, hogy nem volt bizonyítható a felperes tényleges, aktív cselekvősége. Mindennek azonban álláspontja szerint nem volt jelentősége, az olvasó számára azt a látszatot keltette

az alperes, hogy a felperes törés-zúzásban vett részt. Ez pedig alkalmas a hamis látszat keltésére és ez a felperesre sérelmes.

Mindezek miatt az elsőfokú bíróság a képmáshoz és a jóhírnévhez fűződő személyiségi jog sérelmét megállapította.

Kifejtette, hogy becsületsértés nem volt az alperes terhére róható, mert a jogsértéssel közölt tartalom nem olyan, hogy annak következtében a felperes megbélyegzetté válna, illetőleg a társadalom egyöntetűen elítélné.

Mivel a felperes emberi mivolta nem kérdőjeleződött meg az alperes közlései nyomán, az emberi méltóság megsértésének megállapítását is mellőzte az elsőfokú bíróság.

Tekintettel arra, hogy a felperes azt adta elő, hogy orvosi és pszichiátriai kezelésre nem szorult, a lelki egészség megsértése sem megállapítható. Köztudomású, hogy hasonló eseteknek pszichés hatása van, ezt azonban a bíróság a nem vagyoni kár megítélésének körében értékelte.

Az elsőfokú bíróság az alperest eltiltotta a további jogsértéstől és a jogsértés abbahagyására kötelezte a kép felismerhetetlenné tételével.

A nem vagyoni kár megítélésével kapcsolatosan úgy foglalt állást, hogy az alperesi jogsértés nem jelentéktelen, de nem is kiemelkedő, a felperes arcának nem jellegzetes volta miatt csak az őt ismerők számára azonosítható be, akik nem alkotnak olyan széles kört, mint egy közismert személy esetén. Értékelte azt, hogy a felperes elismerte, hogy más radikális rendezvényeken is részt vett, nézeteit az öltözeke is alátámasztotta, ezért a felperes az ismerősi körében nem megbélyegzettként, hanem a rendőri fellépés áldozataként is feltűnhet.

A perben meghallgatott ... és felperes nevének tanúvallomásai alapján az elsőfokú bíróság elfogadta, hogy a felperest a munkahelyén felismerték, számára ez nehézségeket okozott. A felperes azonban a perben elismerte azt, hogy foglalkoztatását a büntetőeljárás eredményétől tették függővé, ez pedig rá nézve kedvezően zárult. Nem volt bizonyított az, hogy kifejezetten a fénykép megjelenése miatt bocsátották volna el munkájából, és ezt a felmondólevél sem igazolta. Az elsőfokú bíróság ezt köztudomású tényként nem tudta elfogadni.

Értékelte azonban azt, hogy a felperesnek bizonyosan megterhelő volt azzal szembesülnie, hogy saját magát bilincsben látta viszont, és a következményektől való félelme aggodást és lelki egyensúlyának megbomlását válthatta ki. Mindezek azonban az idő multával elcsendesednek, ugyanakkor a lelki teher a büntetőeljárás folyamatban létével is összefügg.

Elfogadta azt, hogy a felperes kérdéseket kaphatott, magyarázkodásra szorulhatott, azt azonban nem igazolta, hogy ismerősei, barátai elfordultak tőle és ez köztudomású tényként sem volt megállapítható. A hozzátartozóinak tanúvallomása sem volt alkalmas és elegendő ennek bizonyítására. felperes nevének tanúvallomásának bizonyító erejét gyengítette hozzátartozói mivoltán túl az is, hogy pontosan nem tudta, hogy melyik képfelvételről van szó, és ... pedig arra nem emlékezett, hogy a felperes tüntetésre ment volna, mikor ért haza, illetőleg hogy

mikor látta a fényképet. Úgy ítélte meg, hogy az elmúlt idő nem olyan jelentős, hogy a felperes élettársának emlékezetét ilyen mértékben elhomályosítsa.

felperes neve tanúvallomásaival összefüggésben kifejtette azt is, hogy a felperes eredménnyel nem hivatkozhat arra, hogy nemzeti radikális mivolta miatt keletkezett kára, ugyanis ezt a nézetét a rendezvényeken való megjelenéssel is felvállalta. Figyelembe vette az elsőfokú bíróság a többszörös jogsértést, a bilincsben való elvezetést és azt, hogy a jogsértő kép jelenleg is megtalálható a honlapon, és a bírói gyakorlatra hivatkozással 400.000 forint és kamatai vagyoni kártérítést állapított meg.

A perköltség viseléséről a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 81. §-a alapján határozott.

Az elsőfokú ítélettel szemben a felperes és az alperes is fellebbezést nyújtott be.

A felperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását kérte oly módon, hogy a másodfokú bíróság kötelezze az alperest 800.000 forint nem vagyoni kártérítés és ennek 2008. szeptember 20. napjától a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félét megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamatának megfizetésére.

Arra hivatkozott, hogy keresetében a nem vagyoni kártérítés összegét, a bírói joggyakorlat által kialakított mértékhez igazította. Figyelemmel volt a hasonló tényállás mellett megállapított mértékre is.

Az alperes fellebbezésében a felperes keresetének elutasítását és perköltségben marasztalását kérte.

Kifejtette azt, hogy a felperes közszereplőként nyilvános rendezvényen vett részt, a sérelmezett kép pedig a tömegrendezvényen készült, ezért annak nyilvánosságra hozatalához a felperes hozzájárulására nem volt szükség.

Tévesen jutott az elsőfokú bíróság arra az álláspontra, hogy a felperest a büntetőeljárás során a Ptk. 80. §-ában foglalt védelem illeti meg. A felperes elvezetésekor a tömegosztatás még nem kezdődött meg, a felvételen a környezet békésnek tűnik. A felperes sem tiltakozott a fénykép készítése ellen, és ezt a rendőr tanú vallomása is alátámasztotta. A felperes tehát a felvételen közszereplőként, a tömeg részeként és a rendezvény résztvevőjeként szerepel, nem pedig mint egy büntetőeljárás alá vont személy.

Az elsőfokú bíróság ítélete a nem vagyoni kártérítés megállapításával kapcsolatosan is téves, ugyanis a felperes sem a jogellenességet, sem a ténylegesen bekövetkezett kárt és az okozati összefüggést nem tudta bizonyítani. Nem bizonyított továbbá, hogy a felperest a fénykép miatt bocsátották volna el, ezt a felmondólevél sem támasztja alá. Nem igazolta továbbá a perben, hogy lelki egészsége megsérült volna. Tévesen jutott tehát az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy az alperes a felperes képmáshoz és jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát megsértette. A felperes nem tudott eredményesen bizonyítani semmiféle hátrányt, ezért nem vagyoni kártérítés nem illeti.

A felperes és az alperes fellebbezése nem alapos.

A másodfokú bíróság a Pp. 253. § (3) bekezdése alapján csak a fellebbezések korlátai között bírálhatta felül az elsőfokú bíróság ítéletét.

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján a tényállást helyesen állapította meg, és az abból levont következtetéseivel is egyetértett a másodfokú bíróság, ezért a határozatát a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A Ptk. 75. § (1) bekezdése szerint, a személyhez fűződő jogokat mindenki köteles tiszteletben tartani. E jogok a törvény védelme alatt állnak.

A Ptk. 78. § (1) bekezdése szerint, a személyhez fűződő jogok védelme kiterjed a jóhírnév védelmére is.

A (2) bekezdése alapján, a jóhírnév sérelmét jelenti különösen, ha valaki más személyre vonatkozó, azt sértő, valótlan tényt állít, híresztel, vagy való tényt hamis színben tüntet fel.

A Ptk. 80. § (1) bekezdése alapján, a személyhez fűződő jogok megsértését jelenti a más képmásával vagy hangfelvételével kapcsolatos bármiféle visszaélés.

A (2) bekezdés kimondja, hogy a képmás vagy hangfelvétel nyilvánosságra hozatalához - a nyilvános közszereplés kivételével - az érintett személy hozzájárulása szükséges.

A (3) bekezdés szerint, az eltűnt, valamint a súlyos bűncselekmény miatt büntetőeljárás alatt álló személyről készült képmást nyomós közérdekből vagy méltánylást érdemlő magánérdekből a hatóság engedélyével szabad felhasználni.

Az elsőfokú bíróság helyesen vizsgálta elsősorban a képmáshoz fűződő személyiségi jog sérelmét, majd következtetett ebből a jóhírnévhez fűződő személyiségi jog sérelmére.

A felperes a tömegrendezvény résztvevőjeként közszereplést vállalt. A fényképfelvétel azt dokumentálta, amikor ezt követően a felperest ebből a közegeből a rendőrhatalóság képviselői kiszakították. A kép illusztrációs jellegénél fogva azt mutatja be a szöveggel szoros összefüggésben, hogy a felperes a rendezvény résztvevőjeként aktív részese volt a rendbontásnak és olyan jogsértést követett el, ami rendőri fellépést indokolt. Ilyen magatartás azonban nem volt a felperes terhére róható, figyelemmel a vele szemben indult büntetőeljárásban hozott felmentő ítéletre. A Ptk. 80. § (3) bekezdésének szabálya, bűncselekmény elkövetésének hiányában a felperes esetében nem volt alkalmazható. Ebből a szempontból közömbös, hogy a felmentő ítélet későbbi, mint a cikk megjelenése, mert az alperes sem lehetett bizonyos a felperes jogellenes magatartásában, ezen kívül a jogsértés megállapítása körében objektív felelősség terheli. Az elsőfokú bíróság helyesen mutatott rá a rendőri elvezetéssel kapcsolatosan a közszereplés hiányára, illetve megszűnésére, ezért a felperes esetében a Ptk. 80. § (2) bekezdésében foglalt kivétel - közszereplés - sem alkalmazható.

Ilyen körülmények között csak az volt vizsgálható, hogy a felperes hozzájárult-e a felvétel közléséhez. A kép által dokumentált állapotból nem lehet arra következtetni, hogy a felperes aktív módon, helyeslően hozzájárult volna a felvétel elkészítéséhez, majd ennek nyomán a közléséhez. A tiltakozás hiánya sem eredményezheti jelen esetben a ráutaló magatartással történt hozzájárulás megállapítását, mert egy rendőri fellépés ténye nem olyan szituáció, melyből egyértelműen lehet az érintett akaratára következtetni. Helyesen utalt az elsőfokú bíróság arra is, hogy kétséget kizáróan az sem állapítható meg, hogy a felperes egyáltalán érzékelt-e a fényképfelvétel elkészítését. Megfelelő alperesi bizonyítás hiányában nem volt megállapítható, hogy az alperes rendelkezett a felperes hozzájárulásával a felvétel megjelentetéséhez. Ilyen körülmények között helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság a képmáshoz fűződő személyiségi jog megsértésének tényét a Ptk. 84. § (1) bekezdésének a) pontja alapján.

Jelen esetben a képmáshoz fűződő személyiségi jogsértésből, és a fentebb összefoglalt illusztrációs tartalomból okszerűen következik a felperes jóhírnevének sérelme is, melyet szintén helyesen állapított meg az elsőfokú bíróság.

Az elsőfokú bíróság megfelelően alkalmazta a nem vagyoni kártérítés szubjektív jogkövetkezményét is, figyelemmel a megállapított jogsértésekre.

A nem vagyoni kártérítéssel kapcsolatos bizonyítás anyagát az elsőfokú bíróság helyesen értékelte. Kizárólag a köztudomású tények körében volt figyelembe vehető az a tényező, hogy a felperes szembesült a vele szembeni rendőri fellépés dokumentálásával. Értékelendő volt továbbá - szintén a köztudomású tények körében -, hogy a rendőri intézkedés szükségességének képi megjelenítése másokból is rosszallást vált ki. A cikk tartalmát is figyelembe véve a felperest az alperes közvetlenül törés, zúzásban való részvétellel hozta összefüggésbe. Ez nyilvánvalóan olyan negatív tartalmú közlés, ami a felperes megítélését hátrányosan befolyásolja. A hátrányok kompenzálására pedig a nem vagyoni kártérítés hivatott, ezért az elsőfokú bíróság helyesen kötelezte az alperest nem vagyoni kártérítés megfizetésére a Ptk. 84. § (1) bekezdésének e) pontja, a 339. § (1) bekezdése és a 355. § (1) bekezdése alapján.

A megállapított kártérítés mértékét a másodfokú bíróság a jogsértéssel beállott hátránnyal arányban állónak találta. A felperes a köztudomású tényeken túlmutató többlet hátrányt nem tudott eredményesen igazolni, ezért a nem vagyoni kártérítés összegének felemelésére a másodfokú bíróság nem látott módot.

A peres felek fellebbezései nem vezettek eredményre, ezért a felek költségeiket maguk kötelesek viselni a Pp. 239. §-ának utaló szabálya, valamint a 78. § (1) bekezdése alapján.

A le nem rótt fellebbezési illetékeket a felek kötelesek viselni a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján. Az eltérő fellebbezési illeték megállapítása abból fakad, hogy az alperes a jogsértés megállapításával kapcsolatosan is fellebbezett.

Budapest, 2011. május 26.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

. Kisbán Tamás s.k.. Győriné dr. Maurer Amália s.k.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hiteléül:
tisztviselő